

μενα κατὰ τοῦ ψεύδους τῆς. Ἰσχυρίζετο ὅτι εἶχε γελᾶσει καθ' ὅλον ἐκεῖνο τὸ διάστημα!

Ἄμα ἔφυγεν, ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Ἀββᾶς: «Λοιπὸν, ἀγαπητέ μου κύριε Πέτκη, βλέπετε ὅτι ἐλύσαμεν τὸ αἰνίγμα τοῦ οἰκογενειακοῦ σας ἐμβλήματος καὶ ἐσηκώσαμεν τὸ ξίφος τοῦ προπάπου σας. Καὶ τώρα θὰ σὰς ἀνοίξωμεν τὴν καρδίαν μας.

— Εἶμαι ἑτοιμος, ἀκούω.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΔΡΟΣΙΝΗ

Ἴσως δὲν ὑπάρχει εὐκολώτερο πρᾶμα στὸν κόσμον παρὰ νὰ ἐγκωμιάζης, ἢ νὰ ψευδαδιάζης, σώνει ὄρεξη νάχης· μήτε δυσκολώτερο, παρὰ σωστὰ νὰ κρίνης, καὶ μὲ στὸ χέρι τῆ ζυγαριά. Μία φορά ὅμως κ' ἡ κρίση πιτύχη τὴν ἀλήθεια καὶ τὴ θρονιάση στὸ νοῦ, ἡ δουλειὰ τοῦ κριτικοῦ ἔγεινε, ὅλα τᾶλλα ἔρχονται μοναχὰ τους. Εἶναι τὸ ἴδιο σὰ νὰ βρῆκες τὸ θέμα σου καὶ δὲ σοῦ μένει παρὰ νὰ τὸ καταστρώσης, νὰ τὸ διηγηθῆς. Καὶ κάτι εὐκολώτερο. Ἐπειδὴ, πόσα καὶ πόσα δὲ διαβάζουμε καθεμέρα ποιήματα, ἱστορίες καὶ παραμύθια, καὶ θαυμάζουμε τὴν ἰδέα, τὴ σύλληψη. Κ' ὡς τόσο στὸ πλάσιμο ἀπάνω, στὸ δούλεμα, ζάβωσε τὸ ἔργο, — βγήκε μισό, φταμηνίτικο. Ἐνῶ ὁ κριτικὸς τὴν κρίση του μοναχὰ ἔχει νὰ πῆ, κ' ἄμα τὴν ἔχη, θὰ τὴν πῆ.

Αὐτὴ εἶναι ἡ θέση μου σήμερα, ποῦ μήτε παραμῦθι δὲν ἔχω νὰ γράψω, μήτε τραγοῦδι· μόνο κρίση ταπεινὴ ἀπάνω στὸ τελευταῖο τραγοῦδι ποῦ μᾶς φίλεψε ὁ Δροσίνης στὴ Χριστογενεϊνάτικη τὴν «Ἔστια».

Νὰ μ' ἐπιτρέψῃ ὁ ἀναγνώστης νὰ τοῦ ξαναγράψω τὶς ὀχτῶ του στροφές. Εἶναι μικρές, σὰν τὰ κολίμπρια τῆς Βραζιλίας.

Τὸ δαχτυλίδι

Ἵ τὸ ροδογάλανο νερό
Βαρκοῦλα ἀργσαλεύει
Καὶ μὲ τἀγκίστρι τἀργυρὸ
Μιὰ ἀρχόντισσα ψαρεύει.

Εἶνε τὰ πλοῦτη τῆς πολλά,
Κι' ἀτίμητο στολίδι
Ἵ τὸ χέρι τῆς φεγγυβολᾶ
Διαμάντι δαχτυλίδι.

Τὸ εἶδε ἡ Νεραΐδα στὰ νερά
Νὰ λάμπη σὰν ἀστέρι
Καὶ τὸ διαμάντι λαχταρᾶ
Γιὰ τὸ δικὸ τῆς χέρι.

Ἐνῶ ἡ ἀρχόντισσα σκυφτὴ
Γοργὰ τἀγκίστρι σέρνει,
Ἄξαρνη, ἀθώρητη κι' αὐτὴ
Τὸ δαχτυλίδι παίρνει.

Τάζει ἡ ἀρχόντισσα φλουρὶ
Νὰ δώσῃ γιὰ βρεθῆκια
Ἵ τὸν ἄξιον ναύτη ποῦ μπορεῖ
Νὰ τωῆρῃ μεσ' τὰ φύκια.

Κ' ἓνα ναυτόπουλο τρελλὸ
Ποῦ τὸ φλουρὶ προσμένει
Πέφτει, βουτάει μεσ' τὸ γιालὸ
Μὰ λαβωμένο βγαίνει.

— Τὸ δαχτυλίδι σου, Κυρά,
Ἵ τὰ φύκια δὲν ἔχῃθη,
Νεραΐδας χέρι τὸ φορᾶ
Ἵ τῆς θάλασσας τὰ βᾶθη.

Ἄχ ἓνα χέρι ξωτικό
Τᾶχει μαζί παρμένα
Ἐσὲν τὸ διαμαντικό
Καὶ τῆ ζωῆ μου ἔμένα!

Καθὼς βλέπετε, τὸ τραγοῦδι δὲν ἔχει θέμα του καμιά ἰδέα, αἰσθηματικὴ ἢ νοητικὴ, βγαλμένη ἀπὸ τὴν πραγματικὴ μας ζωὴ, καθὼς ἔχει, παραδείγματος χάρι, τοῦ Ζαλακώστα ἢ ἀθάνατη ἢ Βοσκοπούλα. Εἶναι ἀπλὸς μῦθος, ἴσως τοῦ ποιητῆ, ἴσως καὶ τοῦ λαοῦ. Καὶ μολονότι δὲ λείπει μήτε τὸ ἐπιμῦθιο, — ἡ τιμωρία τοῦ τρελλοῦ τοῦ ναυτοῦ —, μήτε τὸ δραματικό καὶ τὸ θλιβερό, — τὸ πάσιμο τῆς ζωῆς του —, αὐτὰ εἶναι ἠθικὰ στολίδια κρυμμένα, καθὼς τὸ δαχτυλίδι μέσα στὰ φύκια. Θέμα τοῦ τραγοῦδιού πρέπει νὰ πάρουμε αὐτὸ ποῦ διαβάζουμε, — τὸ μῦθο. Εἶναι τέλειος ὁ μῦθος, μὲ ἀρχή, μὲ μέση, καὶ μὲ τέλος.

Ἡ δυσκολία μὲ τέτοιο μῦθο εἶναι νὰ πάρῃς τὸ ὑλικό του, νὰ τὸ πλάσῃς καὶ νὰ τὸ δειξῇς κανονικό, ἀφεγάδιαστο, διάφανο καθὼς ἓνα ποτήρι καθάριο νερό. Κι' αὐτὸ μᾶς ἔκαμε ὁ Δροσίνης.

Δηλαδὴ μᾶς ἔκαμε ὁ Δροσίνης ἐκεῖνο ποῦ σπανιώτατα γίνεται στὴν παπατρέχικη τῆ φιλολογία μας. Λέξη δὲν ἔβαλε στὸ καλλιτέχημά του ποῦ νὰ μὴν εἶναι συλλογισμένη, δουλεμένη, ἀπαραίτητη σὰν πέτρα τετράγωνη σὲ χτίριο μαστορικό. Κάθε εἰκόνα τοῦ μῦθου εἶναι παραστημένη μὲ τὶς γραμμὲς καὶ μὲ τὰ χρώματα ποῦ τῆς πρέπουν, ἔχει καὶ τὴν κίνηση τῆς ζωῆς ποῦ μόνο ποιητικὴ εἰκόνα μπορεῖ νὰ τὴν παραστήσῃ. Πάρτε τὴν πρώτη στροφή.

«Ἵ τὸ ροδογάλανο νερό, βαρκοῦλα ἀργσαλεύει, — καὶ μὲ τἀγκίστρι τἀργυρὸ — μιὰ ἀρχόντισσα ψαρεύει». Ἄν ἔβλεπες ζωγραφιστὴ αὐτὴ τὴ σκηνή, θὰ εἶχες ἴσως τὸ ροδογάλανο τὸ νερό, θὰ εἶχες καὶ τὴ βαρκοῦλα, καὶ τὴν ἀρχόντισσα νὰ ψαρεύῃ.

Ἡ βαρκοῦλα δὲ θάργυσάλευε ὅμως, μήτε τἀγκίστρι τἀργυρὸ θὰ τῶβλεπες, ἐξὸν ἂν ἡ ἀρχοντοπούλα τὸ κρατοῦσε νὰ βάλῃ δόλωμα, καὶ πάλι ἀργυρὸ δὲ θὰ εἶταν, ἐξὸν ἂν τῆς τἀργύρωνε κανένας τῆς λατρευτῆς, σὰν Παναγιᾶς χέρι. Βλέπετε λοιπὸν πόσο τελειότερη μπορεῖ μιὰ εἰκόνα νὰ γείνη μὲ τὰ λόγια, ὅταν τὰ λόγια βγαίνουν ἀπὸ πιδέξιο κοντήλι.

Μιὰ μιὰ μπορεῖς νὰ πάρῃς τὶς ὠραίες στροφές, καὶ μὲ τὸν ἴδιο τὸν τρόπο νὰ τὶς ἀναλύῃς. Οἱ στίχοι, «στὸ χέρι τῆς φεγγυβολᾶ-διαμάντι δαχτυλίδι» καὶ παρακάτου, «στὸν ἄξιο ναύτη ποῦ μπορεῖ-νὰ τῶβρη μὲς στὰ φύκια» εἶνε στολίδια ποῦ σπαρταράει ἀπάνω τους ἀληθινὴ ζωὴ καὶ μορφιά, καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια φαντάζεσαι πῶς σοῦ θαυπῶνει τὰ μάτια τὸ δαχτυλίδι, πῶς θάλασσα μυρίζουν τὰ φύκια. Τόσο ἀληθινὰ καὶ σωστὰ τὰ παρασταίνει στὴ φαντασίᾳ ὁ ποιητῆς.

Εἶνε καὶ γοργὴ ἡ διήγησις κ' εἶνε γοργή, ἐπειδὴ λείπουν τὰ πολλὰ καὶ τὰ περιττὰ τὰ λόγια, ἢ καλλίτερα νὰ πῶ τὰ *συννεφιαστὰ* τὰ λόγια. Ἐπειδὴ στὰ πιώτερα ποῦ διαβάζουμε, — καὶ μερικά κρύβουν ἰδέες ποῦ κάμνουν τιμὴ στὴ ρωμαϊκῆ τῆ φαντασία, — τὰ λόγια μαζεύονται: σὰ σύννεφα καὶ σκεπάζουν τὸν ἥλιο, ἀντὶς νὰ παραμερίσουνε, νὰ λάμπῃ ὁ ἥλιος. Πότε ἡ ρίμα τὸ φέρνει, πότε τὸ μέτρο, πότε ἡ λαχτάρια τοῦ ποιητῆ νὰ τὰ πῆ ὅλα ποῦ περνοῦν ἀπὸ τὸ ἐνθουσιασμένο κεφάλι του, κ' οἱ εἰκόνας του κατανοῦνε μιὰ ζωγραφιστὴ σύγχυση, ποῦ ὁ νοῦς δὲν τὴν ἀποδέχεται μὲ τὴν ἴδια ὄρεξη καθὼς αὐτὰ τὰ μετρημένα, τὰ τορνευμένα, τὰ παρὰίτητα τὰ λόγια ποῦ μᾶς φέρνουν σωστὲς εἰκόνας μιὰ κατόπι τῆς ἄλλης.

Ἴσα ἴσα τραγοῦδι νὰ μπῆ στῆς μουσικῆς τῆ μελωδία καὶ νὰ φυλαχτῆ ἐκεῖ μέσα, μνημεῖο πολύτιμο ἐποχῆς ποῦ, μ' ὄλες τὶς φωνές τῶν δασκάλων, ἀνακάλυψε πλοῦτο ἀληθινὸ μέσα στὴν καταφρονεμένη τοῦ λαοῦ γλῶσσα, σὰν τὸ δαχτυλίδι μέσα στὰ φύκια, καὶ τὸν καλλιτέχησε μὲ τρόπο, ποῦ ἂν εἶταν ἄλλο ἔθνος, κατηχημένο στὰ μυστήρια τῆς θείας τέχνης, θὰ τὰ εἶχε καμάρι του τέτοια διαμάντια λαχταριστὰ, κ' ἡμεῖς πρῶτοι θὰ τὰ μεταφράζαμε καὶ θὰ παπαγαλίζαμε μαζί μὲ τὶς σοφές κρίσεις τῶν Εὐρωπαίων, ποῦ μᾶς κάμνουν πάντα μεγάλη ἐντύπωση, σὰν ξένες ποῦ εἶναι.

A. E.

Φιλολογικά, Καλλιτεχνικά, Ἐπιστημονικά,
Εἰδήσεις.

Τὸ ἰταλικὸν ὑπουργεῖον τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως ἀπέστειλεν ἐσχάτως πρὸς τὴν ἐν Ζακύνθῳ Φωσκολιανὴν Βιβλιοθήκην 137 τόμους διαφόρων συγγραμμάτων, ἐπιστημονικῶν καὶ διδασκτικῶν. Καὶ ἄλλοτε ἡ ἰταλικὴ Κυβέρνησις ἐδώρησεν 100 τόμους εἰς τὴν Φωσκολιανὴν Βιβλιοθήκην, χάρις εἰς τὰς ἐνεργείας τοῦ ἀκαμάτου αὐτῆς ἐφόρου κ. Σπ. Δεβιάζη. Ὑπὸ τοῦ παρ' ἡμῖν διακεκριμένου ἱατροῦ κ. Ἄντ. Υ. Παπαδάκη, ἐξεδόθη εἰς κομφοῦν τομίδιον ἀξιανγῆς «Θεραπευτικὴ τῶν νοσημάτων καὶ δηλητηριάσεων μετὰ νοσολογίας τῶν νέων φαρμάκων».

Ἡ δεσποινὴς Ρέμμερτ, ἡ ἐν Ἀθήναις παρεπιδημοῦσα ἐξοχὸς κλειδοκυμβαλίστρια, ἔδωκε μίαν συναυλίαν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ὁδείου, καθ' ἣν μετ' ἀπαραμίλλου τέχνης ἐξετέλεσεν, ἐπὶ τοῦ ἰδίου αὐτῆς ἡχηροῦ καὶ παμμεγίστου κλειδοκυμβάλου, συνθέσεις τοῦ Μπάχ, τοῦ Σούμαν, τοῦ Λιστ κτλ. Κατὰ τὴν ἴδιαν συναυλίαν ἔμελε μετὰ πολλῆς τέχνης ἄσματα τοῦ Σούμαν, τοῦ Σούβερτ καὶ τοῦ Μπέκερ ἡ δεσποινὴς Γκεράς, αἰδοῦς περφημισμένη.

Τὴν π. Τετάρτην ἀπέδωσεν ὁ Σωκράτης Τζιβανόπουλος, πρῶην καθηγητῆς τῆς Γενικῆς Ἱστορίας παρὰ τῷ ἔθν. Πανεπιστημίῳ. Ἐκτός πολλῶν μονογραφικῶν, ὁ Τζιβανόπουλος συνέγραψε Γενικὴν Ἱστορίαν, Ἀρχαιολογικὸν Λεξικὸν καὶ Ἑλληνικὴν Ἱστορίαν.

Τὸ δημοτικὸν συμβούλιον Ἀθηναίων ἐψήφισε γι' ἑλίας δραχμὰς ὑπὲρ τοῦ Ἀγγιλλέως Παράσχου. Ἡ δὲ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἐπέμφε ἐπιστολὴν πρὸς τὴν οἰκογένειαν, ἐκθολοῦσαν τὸ ὑπὲρ τοῦ ἀσθενοῦς ποιητοῦ ἐνδιαφέρον Του.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΗΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

Ἡ «Εἰκονογραφημένη Ἑστία» προκηρύσσει διαγωνισμὸν πρὸς συγγραφήν διηγήματος ὑπὸ τοὺς ἐξῆς ὅρους :

Α' Ὁ διαγωνισμὸς θὰ εἶνε **διαρκής**· τούτεστι μετὰ τὴν λήξιν τοῦ ἐνὸς θὰ προκηρύσσεται ἀμέσως ἄλλος, οὕτως ὥστε θὰ ἔχωμεν τέσσαρα ἢ πέντε διηγήματα κατ' ἔτος βραβευμένα.

Β' Τὸ διήγημα **πρέπει νὰ εἶνε ἑλληνικῆς ὑποθέσεως καὶ νὰ μὴ ὑπερβαίῃ τὰς δύο στήλας** τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἑστίας». Ἀλλὰ δὲν ὀρίζεται οὔτε ἡ φύσις του, οὔτε ἡ γλῶσσα εἰς τὴν ὁποίαν θὰ εἶνε γραμμένον. Ὁ συγγραφεὺς εἶνε ἐλεύθερος νὰ ἐκλέξῃ θέμα ἀστεῖον ἢ συγκινητικὸν καὶ νὰ το γράψῃ εἰς τὴν δημοτικὴν ἢ εἰς τὴν καθαρεύουσαν.

Γ' Τὰ χειρόγραφα, εἴτε ἀποκλειόμενα, εἴτε συμπεριλαμβανόμενα εἰς τὸν διαγωνισμὸν, δὲν ἐπιστρέφονται **κατ' οὐδένα τρόπον**.

Δ' Ἡ προθεσμίᾳ πρὸς ὑποβολὴν χειρογράφων διὰ τὸν πρῶτον διαγωνισμὸν λήγει τῇ 15 Μαρτίου 1895.

Ε' Τὰ χειρόγραφα θὰ κρίνῃ τριμελὴς ἀγωνόδικος ἐπιτροπεία, ὁρισθησομένη μετὰ τὴν λήξιν τῆς προθεσμίας ἐκ τῶν γνωστοτέρων παρ' ἡμῖν κριτικῶν ἢ δὲ κρίσις θὰ δημοσιευθῇ ἐντὸς τοῦ Ἀπριλίου.

Σ' Οἷοςδήποτε τῶν συνδρομητῶν ἢ ἀναγνωστῶν θέλει νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν, ὀφείλει νὰ συνοδεύσῃ τὸ χειρόγραφον μὲ τὸνομά του (ἢ τὸ ψευδώνυμον) ἐντὸς μικροῦ ἐσφραγισμένου φακέλλου φέροντος ἐξώθεν τὸν τίτλον τοῦ διηγήματος καὶ μὲ **δύο (2) δραχμὰς** (ἢ **2 φρ. χρ.** ἂν μὲν εἰς τὸ Ἐξωτερικόν) διὰ τὰ έξοδα τοῦ διαγωνισμοῦ. Καὶ ὅλα μαζὶ πρέπει νὰ στέλλωνται διὰ μιᾶς ἐπιτολῆς **δυστημένῃς** πρὸς τὸν κ. Γρηγόριον Ξενοπούλου εἰς Ἀθήνας, ἐπὶ τοῦ φακέλλου τῆς ὁποίας νάναγράφονται αἱ λέξεις «**Διαγωνισμὸς Διηγήματος**». Χειρόγραφα μὴ συνοδευόμενα καὶ μὴ ἀποστελλόμενα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον **ἀποκλείονται**.

Ζ' Ὁ συγγραφεὺς τοῦ καλλίστου διηγήματος θὰ λάβῃ ὡς βραβεῖον **εἰκοδι πέντε (25) δραχμὰς** ἐκ τοῦ Ταμείου τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἑστίας» καὶ τὰ $\frac{2}{3}$ τῶν ἐκ τοῦ Διαγωνισμοῦ εἰσπράξεων. Ὁ δευτέρος, εἰς τὸν ὁποῖον θάπονημηθῇ ὁ πρῶτος ἔπαινος, θὰ λάβῃ **δέκα (10) δρ.** ἐκ τοῦ Ταμείου καὶ τὸ $\frac{1}{3}$ τῶν εἰσπράξεων. Ἐκτὸς τοῦ βραβευθέντος, τὸ ὁποῖον θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ συγγραφέως **πανομοιότυπον**, θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὴν «Εἰκονογραφημένην Ἑστίαν» καὶ ὅσα ἄλλα κριθῶσιν ἄξια δημοσιεύσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Ἰανουαρίου 1895.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Ἡ κυρία Μ. Κωνσταντινοπούλου, ἡ γνωστὴ ἡθοποιός, ὑπεδύθη ἐσχάτως ἐν τῷ Δημοτικῷ Θεάτρῳ τὴν «Φεδώρα», ἐν τῷ ὁμώνυμῳ δράματι τοῦ Σαρδού.

Ἐν Λειψίᾳ ἐκδίδεται γερμανικὴ μετάφρασις τοῦ διηγήματος τοῦ κ. Κλέωνος Ραγκαβῆ, «Χαράλδος ὁ ἡγεμὸν τῶν Βογιάρων», φιλοπονηθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐν Γαλλίᾳ καθηγητοῦ Αὐγούστου Βάγνερ, μετὰ προλόγου τοῦ ἐν Μονάχῳ καθηγητοῦ Κρουμβάχερο. Ὡς γνωστὸν ὁ «Χαράλδος» τοῦ κ. Ραγκαβῆ ἐβραβεύθη ἐν τῷ Διαγωνισμῷ πρὸς συγγραφήν διηγήματος ὑπὸ τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἑστίας», ἐδημοσιεύθη δὲ τὸ πρῶτον ἐν αὐτῇ.

Κηπουρόν, Ἐνταῦθα. — Εἶνε ἡ συνήθης ψώρα τῶν λεμονεῶν, ἥτις πολεμεῖται ὡς ἐξῆς: Ραντίζονται τὰ δένδρα διὰ διαλύσεως σαπῶνος κοινοῦ ἢ κάλιον μέλανος καὶ πετρελαίου εἰς ὕδωρ, μὲ ἀναλογίαν 2 μέρη σαπῶνος καὶ 2 πετρελαίου εἰς 100 μέρη ὕδατος. Διαλύεται ὁ σαπῶν εἰς ὀλίγον ὕδωρ, μὲ τὴν διάλυσιν αὐτὴν κτυπάται τὸ πετρελαίον μέχρι σχηματισμοῦ γαλακτώματος καὶ προστίθεται τὸ ὑπόλοιπον ὕδωρ. Τὸ εἶνισμα γίνεται διὰ ψεκαστήρος, ἐνεργεῖ δὲ ὅταν γίνῃ καθ' ἡν ἐποχὴν τὰ ζωῦφια ἐξέρχονται τῶν μικρῶν χελωνῶν πρὸς ἀναζητήσιν νέας κατοικίας. Τοῦτο συμβαίνει κατὰ τὴν ἄνοιξιν. Ἀναγνωρίζει τις τὴν κατάλληλον ταύτην στιγμὴν, ἐκ τοῦ ὅτι εἰς τοὺς νεαροὺς κλώνους ἀνευρίσκει νέα χελωνία λευκά.

λησαν καὶ φύλλα καὶ ἀπόδειξις καὶ Ἡμ. Σκόκου. Τὰ ἐλάδατε;

κ. Μ. Γ. Βουκουρέστιον. — **Ναί, ἀλλὰ δὲν λογαριάζετε ὅτι ἐκδίδεται τόρα ἀπᾶς τῆς ἐβδομάδος, ἄνευ αὐξήσεως τῆς συνδρομῆς. Κυκλοφορία 5,000 φύλλα. Καλά;**

κ. Χρ. Ν. Β. Ἐνταῦθα. — **Τἀνεγνώσαμεν ἀλλὰ κανὲν δὲν εὖρομεν ἄξιον δημοσιεύσεως. Ἡ μέθοδος σας εἶνε κακή. Ἄν δὲν τὴν ἀλλάξετε, δὲν θὰ γράψετε ποτὲ καλά.**

κ. Ι. Γ. Γ. Σπέτσας. — **Θερμοτάτας εὐχαριστίας.**

κ. G. B. Giulì Τεργέστην. — **Ἐλήφθην.**

Συντηρητικῷ, Ἐνταῦθα. — **Ἐδῶσαμεν τὴν ἐπιστολήν πρὸς τὸν συνεργάτην μας. Ἐ, ἴσως ἡ ἀνάγνωσις τῆς τὸν σωφρονιστῆ!**

Γ. Δ. Καλάμας. — **Καλά, θὰ δημοσιευθῶν. Ἐλήφθη πρόνοια.**

Γ. Π. Ροστόβην. — **Δὲν ἔχετε καὶ ἄλλα ἐσοπίνοστιμα;**

Ἄνωμόφ Θεσσαλονίκην. — **Αἱ δυνάμεις σας — αἱ ποιητικαὶ τουλάχιστον — πολὺ ἀσθενεῖς. Δὲν ἔχομεν ἀντίρρησην.**

Χειμ. Ἐνταῦθα. — **Τὸ πρῶτον χειρόγραφον δὲν εἶχε περιέλθει εἰς χεῖράς μας. Τὰ «Χαρίσματα» πολὺ τετριμμένα. Ἡ «Μυθδαλία» ἂν διευτυποῦτο συντομώτερον θὰ ἦτο καλὴ. Στείλατέ μας καὶ ἄλλα, διότι ἐσηματίσαμεν καλὴν ἰδέαν.**

Ang. Ἐνταῦθα. — **Ἐχομεν εἰς τὸ χαρτοφυλάκιόν μας καὶ μίαν ἄλλην μετάφρασιν ἰδιώκην σας ὄφραιστάτην. Θὰ δημοσιευθῶν καὶ τὰ τρία, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ μας στείλετε τὸ ὄνομά σας.**

Τζέντλεμαν, Ἐνταῦθα. — **Πρὶν τὸ ἴδωμεν, δὲν δυνάμεθα νὰ σᾶς εἰπώμεν τίποτε.**

Πύρ, Ἐνταῦθα. — **Τὸ ποίημά σας τὸ ἐλάδαμεν ἄλλ' ἔπρεπε νὰ ἔχετε ὀλίγην ὑπομονήν. Εἰς τὸ μέτρον χωλαίνει, ἡ ἰδέα του ὅμως καλὴ.**

Λυκούργον, Πύργον. — **Νὰ ἐξακολουθήσετε νὰ γράφετε εἰς ἄλλα περιοδικά. Δὲν εἶσθε ἀκόμη διὰ τὴν Ἐξ. Ἑστίαν.**

Τὰ ἄδета «Ἡμερολόγια Σκόκου» τὰ ὁποῖα ἐδίδαμεν ὡς δῶρον εἰς τοὺς προπληρόνοντας τὴν συνδρομὴν των μέχρι τῆς 31 Ἰανουαρίου, ἐξηγητήθησαν. Ὅσοι τῶν κ. κ. συνδρομητῶν μας, δικαιούνται νὰ λάβουν τὸ Ἡμερολόγιον, παρακαλοῦνται νὰ μᾶς ἀποστείλουν ἔτι ἐν (1) φράγκον εἰς γραμματόσημα, διὰ νὰ τὸ λάβουν χρυσόδετον. Ἐπίσης παρακαλοῦνται ἔσοι μέχρι τοῦδε τὸ ἔλαβον ἄδետον νὰ μᾶς εἰδοποιήσουν περὶ τῆς λήψεως.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ 1895—719.

Τελευταία ὥρα (26 Ἰανουαρίου). Ὁ Ἀχιλλεὺς Παράδοχος ἀπέθανε. Μὴ δυνάμενοι σήμερον νὰ γράψωμεν οὐδὲν περὶ αὐτοῦ, θάφιερῶσωμεν ὀλόκληρον τὸ προσεχὲς φύλλον τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἑστίας» εἰς τὸν Ἀχιλλεὺ Παράδοχον. Θὰ περιέχῃ τρία ποιήματα ἀνεκδότα μετ' αὐτογράφου τοῦ ἐθνικοῦ ποιητοῦ, τὴν εἰκόνα του καὶ ἄρθρον περὶ αὐτοῦ τῶν κ.κ. Ροῖδου, Ἀννίνου, Ξενοπούλου κτλ. κτλ.

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Α'

(Ἴδε προηγούμενον φύλλον)

- 30. — Ποῖος τῶν μεγάλων μουσικῶν συνθέσεων ὁ ἴδιος τὴν νεκρώσιμον αὐτοῦ ἀκολούθειαν;
- 31. — Α. Ι. Τ. Διὰ τῶν γραμμάτων αὐτῶν, δις καὶ τρίς ἐπαναλαμβανόμενων, νὰ σχηματισθῇ ἄκλιτον μέρος τοῦ λόγου, τὸ ὁποῖον καὶ ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ ἀριστερῶν νάναγινώσκειται ὁμοίως.
- 32. — Τί ὑπάρχει ὑπεράνω τοῦ Θεοῦ;
- 33. — Πόσαι καὶ ποῖαι εἶνε αἱ γλῶσσαι, τὰς ὁποίας ὀμιλοῦν οἱ ὑπήκοοι τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας;
- 34. — Ποῖον μέλος τοῦ σώματος ἀναγραμματιζόμενον γίνεται πόλις τῆς Ἰσπανίας;
- 35. — Τὸ φεῖδι τρώει τὴ θάλασσα
Κ' ἡ θάλασσα τὸ φεῖδι
Καὶ στὸ κεφάλι τοῦ φεῖδιού
Ὁ ἥλιος λαμπυρίζει.
- 36. — Ἡ δύν... σ... πέλ... κ'. θ..... μ... βρ.....
(Στίχος διάσημος).

(Ἐπεται συνέχεια)

